

Ако сж отъ Господа, тогава защо не сж толкова колкото той му поиска? И изведнажъ дѣдо Иванъ изцѣка съ езикъ и развълнуванъ, разтѣженъ отново, продума съ гласъ каточели на себе си.

— Взели сж ги! Въ пощата сж ги взели! Ехъ, човѣшка ти работа!

И той, цѣлъ разтърсенъ, обиденъ и възражданъ влѣзна въ избата. Полута се въ тъмнината докато намѣри кибритъ и, като запали свещъ, излѣгна се върху нара и почна отново да съчинява писмо до Г-нъ Бога. Следъ дълги измѣчвания съ молива, най-после, той написа:

„Велики Боже, благодаря Ти за това що Ти стори за мене. Азъ си знаехъ, макаръ да бѣхъ се отчаялъ вече. Сега мога да си платя борча, па после да става каквото ще съ мене. Самъ съмъ на този свѣтъ и никого, освенъ Тебе, си нѣмамъ. Затова благодаря Ти още веднажъ, че ми помогна. Но, многомилостиви Боже, ако и другъ пжтъ искашъ да помогнешъ съ пари на човѣка, то не изпращай своитѣ подарѣци по пощата. Пощенскитѣ чиновници сж като всички хора, и тѣ ми откраднаха половината отъ паритѣ, които ми изпрати Ти.“

Като се подписа дѣдо Иванъ отдоле, прибра и писмото и паритѣ въ пазвата си, после духна свещъта и дълго лежа доволенъ и замисленъ въ тъмнината докато, най-после, заспа.